

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Digte fra forskellige Perioder

Citation: Hertz, Henrik: "Digte fra forskellige Perioder", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz10_lev-shoot-idm139668652510416.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Episke Digte.

112

113

Kongens Søn.

»Du grunder taus som om en Gaade
Betyngede dit Bryst.
Du seer til Stjernerne, som om du
Af dem forlangte Trøst.

Du gaaer i Skoven seent paa Natten,
Naar Maanen skinner klar,
Og stirrer op til den fordybet,
Som ventet' du et Svar.

Hvis du har Sorg, hvis der er Noget,
Du ønsker høit var dit,
Og er det underlagt mit Scepter,
Min Søn, saa tael kun frit!«

114

O Fader, ned fra Himlen blinker
Hver Aften paa min Vei
To lyse Stjerner; - hvis du kan det,
Saa afslaae mig dem ei.

»Ak, elskte Søn, til Himlens Stjerner
Mit Scepter ikke naaer.
Alt Andet skal jeg hente til dig,
Saavidt jeg det formaaer.«

O Fader, i de sidste Nætter
Jeg saae i herlig Glands
Den fjerne Maane smile til mig
Igennem Skyers Krands.

Og Skyerne som gyldne Lokker
Om Maanens Aasyn laae.
Ak, Fader, jeg maa gaae tilgrunde,
Hvis jeg den ei kan naae.

»Min Søn, du veed det, af mit Rige
Er Maanen ingen Part.
Forlang hvad jeg har Magt at give.
Jeg henter dig det snart.«

115

O Fader, hør da hvad mig fattes,
Og ynkes med min Nød!
Hver Aften har jeg mødt i Skoven
En Jomfru, ung og sød.

Som Stjerner hendes Øine lyste,
Da hun forbi mig reed,
Og hendes Aasyn - o, med Maanens
I Glands og Klarhed stred.

Og gyldne Lokker laae omkring det,
Som Skyen, let og fiin.
O Fader, jeg maa gaae tilgrunde,
Hvis hun ei bliver min.

Og hende har du Magt at give,
Hun hører til dit Land;
Thi hun er Datter af din Gartner.
Hold nu dit Ord som Mand.

- Den gamle Konge stod og lytted'
Til en saa selsom Bøn.
Han mæled' Intet, men begav sig
I Stilhed fra sin Søn.

116

I trende Døgn han ikke talte.
Saa tankefuld han gik.
Hans unge Søn med Angst i Hjertet
Hang ved hans tause Blik.

Men nu iaften er der Jubel
Og Dands i Kongens Gaard.
Den Gartner gifter bort sin Datter,
Og Kongens Søn hun faaer.

117

Den danske Soldat.

Efter et Sagn.

Slaget var endt. Paa den aabne Mark,
Der nylig gjenlød af Kampen,
Hørte man kun et Gisp, et Drøn,
Og en herreløs Hest's Trampen.

Aftenen sænkte sig, ei dens Ro;
Thi Krigens blodige Vildhed
Maled' endnu sine haarde Træk
I Nattens ustadige Stilhed.

En Sønderjyde fra Flensborg stod
Midt paa den vilde Slette.
Han holdt ved Tømmen sin Høvedsmands Hest.
Gud veed, de var' begge trætte.

118

Et godt Stykke Karl, en tapper Soldat,
Af et muntert, frimodigt Hjerte.
Plads for sig selv, og Ingen for nær,
Det var alt hvad hans Hu begjærte.

Han kasted' Øiet paa Valpladsen hen,
Paa de Saarede, paa de Døde.
Mangen, der nys var faur og fiin,
Maatte jammerlig Livet forbløde.

»Jeg takker min Gud, jeg slap saa godt;
»Jeg seer, mig Lykken har føiet.
»Plaged' mig ei en ulidelig Tørst,
»Saa var jeg af Hjertet fornøiet.«

Han saae omkring sig. »Havde jeg nu,
»Heden og Tørsten at lindre,
»Et eneste Kruus af vort Flensborger-Ø!
»- Men jeg faaer vel nøies med Mindre.«

Han fik da tilsidst - Gud vide, hvordan -
En Flaske med Øl, men sukked':
»Svenskerens Øl er lovlig tyndt;
»Lad gaae! naar kun Tørsten er slukket.«

119

Begjærlig satte han Flaskens Hals
Til Munden, lænet tilbage -
Da trængte med Eet til hans Øre hen
En Bøn og en vaandefuld Klage.

Han saae; til Siden. En svensk Dragon,
Strakt hen i Sandet, han skued'.
Benet var ynkelig skudt ham fra -
Ved at see det Soldaten grued'.

»Giv mig en Drik at lædske min Tørst!«
Saa vaandede sig den Arme.
»Tag,« raabte Soldaten, »tag det Alt!
»Her maa jo en Steen sig forbarme.«

Og han bøiede sig til den Saarede ned,
Og holdt ham Flasken til Munden.
»Drik, Kammerat! det er vel dig undt.
»Hvor gaaer det? Smerter dig Vunden?

»Din Stakkel! du trækker kun tungt dit Veir;
»Kom, lad mig løsne din Trøie.«
Men Svenskeren stirrer paa ham saa stivt,
Med et ondt, et hevngjerrigt Øie.

120

Og da han seer sin Fjende saa nær,
Da betager ham Had og Smerte,
Og han griber Pistolen og trykker løs
Mod Soldatens medlidende Hjerte.

Men Forsynet ynkedes mildt over ham,
Der ynktes ved Andres Qvide;
Og Synderjyden stod holden og heel,
Og Kuglen gled bort fra hans Side.

Den ærlige Svend forbløffet foer op:
»Din Kjæltring! Du vil mig forraske?«
Men, da han nu mærked', han var i Behold,
Saa greb han atter sin Flaske.

Og han stilled' sig rolig hen paa sin Post,
Og læned' sig op til Hesten,
Tømte saa Flasken til Hælvten ud
Og rakte Svenskeren Resten.

Han bøied' sig atter og loe saa smaat:
»Det skal være din Straf, at vi dele.
»Havde du holdt dig i Skindet smukt,
»Saa kunde du drikke det Hele.«

121

- Det var den Hævn, han nøiedes med,
Efter hvad Sagnet os melder.
En Dannemands Hjerter slaar dobbelt frit,
Naar Krøniken Sligt fortæller.

Den danske Konge erfoer hiin Daad.
Soldaten han flux lod kalde,
Og glad tilmode, med kongelig Gunst,
Han taledede høit for Alle:

»Dit Hjerter, min Søn, er adelig født;
»Til at adles det ikke trænger.
»Kun for at binde dig end mere fast,
»Guldkjeden jeg om dig hænger.

»Og til Erindring, at nys din Hu
»For Medynk og Høimod stod aaben,
»Du bæere herefter adeligt Skjold,
»Med en halvfuld Flaske til Vaaben!«

- Saa lyder Sagnet. I Flensborg By
Soldatens Afkom mon være,
Og holder den simple, trofaste Svend,
Deres Stamfader, høit i Ære.

122

Fregatten Ørnens Brand.

Med svag, men gunstig Vind, for fulde Seil
Gled paa Atlanterhavets Speil
Fregatten Ørnen henad Bølgeskummet.
Mens brusende dens Kjøl i Søen skjar,
Og Luften Seilene som Vinger har,
Den svæved' majestetisk gjennem Rummet.

Det var om Natten; Havet dæmred' tyst;
De lette Bølger slumred' paa dets Bryst,
Og Seilet fyldtes svagt af Luftens Aande.
Næer Skibet saaes et hvidt og glandsfuldt Skum;
Langt ude lød et selsomt Brum,
Et Hviin, som jamred' Havet sig i Vaande.

123

Paa Dækket var det stille. Af og til
Man hørte Rattets Knagen, Linens Spil,
Og Trin af Vagterne paa Batteriet -
Da En af Skibets Mandskab steg
Fra Lasten op med Angst og Hast og skreg:
Brand! der er Ild i Archeliet!

Og bag ham, hastig som han selv,
Sig vælted' Røgen, voldsom lig en Elv,
I tykke Strømninger og fyldte Dækket.
Og ud af Røgen Luerne sig rev
Som smaa og korte Lyn, hvis Bytte blev
Raaseilene, der nederst rækked'.

Fra Banjerdækkets Porte Flammer skjød,
Der over Røstet hvislende sig brød
Og snoede sig langsmed Skibets Vanter.
Det brede Mers-Seil og Fregattens Fok
Gik op i Luer som et flygtigt Fnok,
Og Ilden greb de høie Bram-Seils Kanter.

124

Det var et rædsomt Syn! Blandt Damp og Qvalm
Faldt lange Ræer ned som knækket Halm,
Og Ilden spilled' op ad Toug og Line;
Og midt i Røgens tætte, hvide Svøb
Man øined' dunkle Skikkelser, der løb
Med mørke Blik og med fortvivlet Mine.

Blandt Luers Knittren hørtes hæse Kaab
Og Skrig om Vand, stjøndt synligt uden Haab;
Og ærligt stræbte Skibets flinke Dreng.
Forgjæves kun! I Nattens Skjød
Fregatten havde baaret paa sin Død,
Og Ilden dybt i Lasten ulmet længe.

»Giv op Mesanen, Manne! Agter ud!«
Saaledes klang det - frugtesløse Bud!
For seent mod de fordævelige Magter!
Thi fra den hele Reisning styrted' ned
De brændte Seil og Tougværk, og en heed,
Usalig Damp bedækte Skibet agter.

125

Da mærked' Alle, nu var Nøden stor.
Fregatten lystre ikke meer sit Roer,
Den svaier af og dukker ned og hæves.
Og pludselig forkynder En med Skræk:
Vi synke! Skibet har en Læk!
Barkassen ud!« - Men ak, det var forgjæves!

Thi mens Fregatten, Undergangen nær,
Langt over Havet kasted' lyst et Skjær,
Lig Ætnasvælgets høie Fakkell;
Mens hist og her og af sig selv en ladt
Kanon gik af, og drøned' mat
Som Nødskud for den brændende Fregat,
Sank Skroget langsomt ned med Toug og Takkel.

Da blev det stille. Paa den klare Brand
Det dybe Mørke fulgte. Skum og Vand
Slog op omkring den stolte Orlogsmand,
Og Søen brusede med vilde Toner.
Kun Vimplen, Skibet trofast til dets Grav,
En Kjende svæved' paa det øde Hav,
Og sank, mens fjerne Kyst en Gjenlyd gav
Af Drønet af de synkende Kanoner.

126

- Af Ørnens Mandskab kom kun trende Mand,
Og af det stolte Skib en Baad iland,
Og Levninger af svedne, slukte Brande.

Men Røgen høit paa Nattehimlens Blaa,
I dunkle Grupper sanket, længe saae
Lig melancholske Skyer paa
Fregattens Grav, de tause, mørke Vande.

127

Gefion og Gylfe.

I.

Hun stod i Gylfes Haller
Med høie Miner,
Og qvad, mens Kongen henrykt
Lytted' derpaa.

»O Gefion, Asers Afkom!«
- Saa talte Kongen -
»Med rige Gaver kom du
Hen til min Hal.

Med Sangens rige Gaver
Du kom til Gylfe,
Og med din Harpes klare,
Hellige Klang.

128

Hvad giver Gylfe Konning
Til dig som Gjengjæld?
En Ring af Guld hiint røde
Rækker han dig.«

Og Gefion greb i Harpen
Med muntert Hjerte:
»En Ring af Guld hiint røde
Raader jeg selv.

Med Land og Jord, o Gylfe!
Min Sang du lønne!
Med Øxne stærke lad mig
Pløie det fra.«

Og Gylfe gik fra Høisal
Med Hofmænd gode,
Og undred', der han skued'
Øxnenes Gang.

Fra Ploven trængte Jernet
Til Jordens Midtpunkt.
En bred og bundløs Fure
Viste dets Vei.

129

Fra dybe Kilder Vandet
Foer ind i Furen,
Hvor som et blaaligt Belte
Voverne gik.

Og Stykket, der var pløiet
Fra Gylfes Rige,
Trak Øxnene med Vælde
Langt over Land -

Og skjød det ud i Søen,
Hvor nu det ligger,
Af Guder rigt begavet,
Gefions Øe!

Men Gefion stod paa Øen
Med høie Miner,
Med Sang i Skyen bød hun
Drotten Farvel.

130

II.

Hun stod paa Øens vundne Kyst
Og læned' sig til Ploven:
»O Gylfe Konge! hør min Røst!«
Saa qvad hun over Voven.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

»Vel har jeg pløiet fra dit Land
Et rigt og kostbart Stykke,
Og skilt fra dig ved dyben Strand
Min Æt, der her skal bygge.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

Men Strømmen, der i Sundet gaaer,
Skal atter os forbinde.
Thi over den en Bro jeg slaar,
Der aldrig skal forsvinde.

En Bro, der faaer et evigt Ry,
Dens Bue bredt sig lægger,
Og bygges altid op paany -
En Bro af stærke Snekker.

131

Paa denne Bro, der bærer godt,
Skal fare glade Gjæster,
Og ved dens Hjælp, o Gylfe Drot!
Vort Forbund jeg befæster.«

Hun taug og stirred' for sig ned
Og læned' sig til Ploven,
Og atter fra den vundne Bred
Saa qvad hun over Voven.

»O Gylfe! sære Fremtids Kaar
Staae klare mig for Øiet.
Erfar, hvad jeg om Landet spaaer,
Jeg nys fra dig har pløiet.

At dette Øland er en Part
Af Sverrigs tapre Rige,
Det skal i Tiden kjendes klart
I Tvekamp og i Krige.

Men mærk min Spaadom: ofte skal
I Kamp vort Forbund løses,
Og grumt og ved hinandens Fald
Vort Hjerteblood udøses.

132

Og dog, o Gylfe! - at engang
Min Øe fra dig er vundet,
Skal kjendes paa den stærke Trang,
Der lufter over Sundet.

En Trang, der dukker op igjen
Alt efter grimmet Fægtning,
Og drager atter Hjertet hen
Til Sundet, til sin Slægtning.«

- Og Gefion taug, og hendes Sang
En Gjenlyd gav i Skoven,
Og sused' med prophetisk Klang
I Sundet over Voven.

Den suser end i Skov og Sø
Paa Sverrigs fjerne Strande.
Den klinger over Gefions Øe
Og over Nordens Lande.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

133

Ægirs Gjestebud.

(Ved et Fest-Maaltid for Oehlenschläger paa hans 70de Fødselsdag. Et stort Malerie, forestillende Ægirs Gjestebud, var ved denne Leilighed opstillet i Salen.)

I.

Chor.

Høit over Bifrost
Aserne droge,
Styred' til Danmarks
Blomstrende Kyst;

Hen til de dunkle,
Skyggende Skove,
Lokked' af Fuglens

Fløitende Røst.

134

Hist under Hlesey,
Bænked' i Ægirs
Gjæstmilde Haller,
Guderne sad; -
Glade ved Gildet,
Lige til Loke
Ægged' dem haardt med
Haan og med Had.

II.

Recitation.

Saaledes fortælles der i et af de ældste, nordiske Digte, der ere efterladte os: Ægir, Havets Behersker, hvis Throne er opreist under Hlesey i store, straalende Haller, havde Asaguderne til Gjæst hos sig, og beværtede dem kosteligt. Mad og Drikke blev baaret omkring i Guldkar, der skinnede saa stærkt, at Salen fik sin Lysning derfra. Kun een af Aserne var ikke indbuden, Loke Laufeyasøn. Men han kom selvuden, og med ham var Gildets Glæde 135 forbi. Med hadske Ord, med Løgn og ond Efertale, haanede han enkeltviis hele Forsamlingen. Først dengang Thor ankom - han havde været i Østerleden - standsede Loke sine Ords giftige Strøm, og blev snart nødt til at søge Frelse i Flugten. Siden blev han fangen og bunden til en Klippe. Gudinden Skade hang en Øgle over hans Hoved. Som han havde spyet sin Gift over Aserne, dryppede nu den sin Gift ned over hans Hoved. Men Sigyn, hans Hustru, stod hos ham og, som et skjønt Billede paa Troskab ved Siden af denne Gud for det Ustadige og Omstiftelige, holdt hun uafsladeligt en Skaal over hans Hoved. Kun hver Gang den var fuld og hun maatte hælde Skaalen ud, traf Giften ham, og rystede ham saa stærkt, at Jorden gav sig derved i Jordskjælv. - Det er dette i Asagudernes Historie berømte Gjæstebud, der af kunsterfarne Mænd er fremstillet her paa Lærredet, - ikke for at give denne enkelte Begivenhed, men for paa en sindrig og billedlig Maade at drage Tanken hen til det Gudeliv, hvis Herlighed og Fald en Sanger blandt os i udødelige Qvad har besjunget.

136

III.

Chor.

Du, som har manet
Norden af Fjeldet,
Manet den op fra
Øe og fra Strand,
Skjalden at hilse
(Loptur er bunden)*
Atter har Aser
Gjæstet vort Land.

Grubleren en Odin
Signer sin Sanger.
Frigga og Freia
Krandse dit Haar.
Hlorrida ** smiler,
Alt fra din Ungdom

Skjænkte han Skjalden
Herlige Kaar.

137

Tys, medens Bragur
Griber i Strengen,
Nærmer sig Ydun
Mildt med sin Skaal,
Rækker dig Æblet,
Lover dig Karskhed
Langt over Støvets
Vanlige Maal.

Sangrige Digter!
Nordens Forklarer!
Nordens og Sydens
Liflige Tolk!
End fra din Harpe
Strengene bæve
Længe for Nordens
Undrende Folk!

* *

138

Ballade.

I Achelos sidder sorgfri
Michalistos i sin Gaard.
Han er munter, thi hans unge
Hustru ved hans Side staaer.
Nattens Dæmring alt sig nærmer;
Det bekymrer ham ei stort.
Ved et Bæger Viin han sværmer -
Da det banker paa hans Port.

Udenfor Kapidschi Baschi
Holder med en Flok tilhest.
»Hil dig!« siger Michalistos;
»Ædle Herre! vær min Gjæst.«
- »Ei vi komme for at drikke« -
Bryder hiin med Strengthed ud;
»For at sværme kom jeg ikke.
Reis dig op, og hør mit Bud!

139

»Michalistos! du er domfældt,
Du, din Eiendom, din Viv!
I Divanet en Beslutning
Rettet er mod eders Liv.«
- Micholistos' Hustru blegner;
Selv han smiler stolt derved.
Og der skydes, og han segner,
Og hans unge Hustru med.

140

Nu kan I dømme.

Paa Torvet, hvor Fontainen
Af Straaler dannes,
Der sad den smukke Rosa,
Der sad Johannes.

Johannes sagde: Hør mig,
Min unge Slægtning!
Jeg saae idag i Byen
En Dyrefægtning.

Der kjæmped' Tigre, Bjørne,
Saa godt de kunde,
Mod Ryttere, mod Fodfolk,
Mod glubske Hunde.

141

Og herlig var at skue
Det Mod, der vistest;
Og mangen Rytters Kjækhed
Med Vivat pristest.

Og ofte man beklapped'
En Tigers Vildhed,
Og lønnede med Tilraab
En Jagthunds Snildhed.

- Blandt alle Dyr, der kjæmped'
(Der var vist hundred!)
En ung og stor Løvinde
Blev meest beundret.

Den traadte majestetisk
Blandt Rytterskaren,
Og saae sig om i Kredsen,
Urørt af Faren.

De største Hunde holdt sig
Som skye til Siden,
Stak Halen ind og yttred'
Ei Lyst til Striden.

142

En prøved' man at true,
Og En at lokke.
Kun Een man fik til Kampen,
En engelst Dogge.

Den sprang imod Løvinden,
Den vilde napp'en.
Men fik af den til Velkomst
Et Slag med Labben -

Et Slag, der henad Jorden
Den Stakkel kasted',
Mens flux til den som Lynet
Løvinden hasted' -

Og holdt den ned til Jorden,

Og beed dens Side,
Og drak de varme Strømme,
Der runde stride.

Du skulde seet det! Hunden,
Den gisped' stille.
Løvinden stirred' paa den
Med Øine vilde.

143

Fra alle Kanter lød der
En Medynks-Klage,
Men Ingen turde Dyret
Fra Hunden jage.

I hvert et Bryst man følte
Med Hundens Smerte.
Kun i Løvindens Bryst var
Det haarde Hjerte.

Den slikked sig imellem
Tilfreds om Munden,
Gik til og fra, og lugted'
Iblandt til Hunden.

Med Øiet brustent denne
Trak tungt sin Aande;
Løvinden mærked' neppe
Dens Nød og Vaande.

- Jeg faldt i Tanker, Rosa!
Har Medynks Stemme
Da, som man paastaaer, aldrig
Hos Dyret hjemme?

144

Og er det sandt, Naturen
Ei Skaansel kjender?
At blindt den raser, hvergang
Den Rædsler sender?

Ja, brød jeg ud, et Skybrud,
Og Lynets Flamme,
Og Stormens Gru kan Alle
Med Smerter ramme.

Naturens Elementer,
Der rastløs virke,
Paa deres Fart ei skaane
En hellig Kirke.

Og Stjernerne, der glimre,
Og Sol og Maane
Til vore Trængsler aldrig
Et Øie laane.

Det synes, som et Forsyn
Har ikkun villet
I Mennesket nedlægge
Sin Medynks Billed.

145

Kun han iblandt det Skabte
Et Vidne bærer,
At hist et Øie Medynk

Med Støvet nærer.

Kun vi, der selv saa ofte
Maae bittert stride,
Medlidende bevæges,
Naar Andre lide.

Og selv naar vi slaae Vunder,
Tændt' op af Vrede,
Vi med vor Hjælp og Bistand
Er let tilrede.

- Johannes vedblev: Rosa,
Min faure Frænde!
Lad mine Ord til Mildhed
Dit Hjerte vende!

Lad dette, for hvis Sandhed
Erfaring borger,
Bevæge dig til Medynk
Med mine Sorger.

146

Betænk, et Forsyn danned'
Til Medynks Gjemme.
Dit unge Bryst, og agt paa
Din Elskers Stemme.

Ifald du ei min Længsel
Vil kjærligt møde,
Jeg snart mit Liv som Doggen
Maa grumt forbløde.

Vær mig da god, min Frænde!
Og laan mig Øre!
Et trofast Hjertes Tilbud
Du venligt høre!

- Den faure Rosa smilte.
Sin Haand hun lagde
Paa Ungersvendens Skulder,
Idet hun sagde:

»Ja, Tak for alt det Smukke,
»Du har fortalt mig.
»Den Hund og den Løvinde
»Især gefalt mig.

147

»Men siig mig nu - hun vedblev -
»Hvor kan det være:
»Mit Aag med mine Spande
»Jeg knap kan bære.

»Hvad mener du, Johannes!
»Tag du det heller!
»Saa gaae vi sammen hjemad,
»Mens du fortæller.

»Fortæl mig kuns om Bjørne
»og om Løvinder.
»Saa har jeg Nyt iaften,
»Naar Moster spinder.«

Taalmodig tog han Aaget
Saa gik de sammen.

Men kun med Møie dæmped'
Han Elskovs-Flammen.

Hun saae paa ham bestandig
Saa mildt og ærligt,
Og spurgte ham, om Aaget
Var ham besværligt.

148

Hun smilte, naar han talte,
Og ømt var Blikket;
Og yttred' han en Mening,
Hun altid nikked'.

Og da de kom til Hjemmet,
Hans Haand hun trykte,
Og med en Rosmaringreen
Hans Hat hun smykte.

Men ak! naar han som Beiler
Et Ord begyndte,
Hun i et andet Hjørne
Sig hurtig skyndte.

Og da han sagde: Rosa,
Du maa mig svare!
Saa loe og løb hun fra ham:
»Nei, Gud bevare!«

- Saaledes holdt hun stadig
Johannes fangen,
Og med sit Blik fortrylled'
Hun ham som Slangen.

149

Hun saae, hvordan han hented'
Saa dybt sin Aande;
Men, som det syntes, mærked'
Hun knap hans Vaande.

Naar med sit dunkle Øie
Hans Blik hun mødte,
Hun rolig saae, den Arme
Sit Liv forblødte.

Hun suged' af hans Hjerter
De varme Strømme,
Og gik saa til og fra ham.
- Nu kan I dømmе!

150

Den natlige Gjæst.

»Iaften har vi det luunt og godt;
Her er saa velsignet stille.
Nu er' de Andre til Byen kjørt,

At høre den Fremmede spille.

Kom, lille Tante, og sæt dig ned,
Saa blødt og saa godt som du gider
Og saa fortæl mig - du faaer ikke Fred -
Fortæl mig om forrige Tider.«

- Fortælle! Hvad skal jeg fortælle, Barn? -
»Fortæl mig om Grevens derhenne.«
- Om Grevens? Naa, Brylluppet dér blev holdt.
Ja, den Sag skulde jeg kjende.

151

Det Bryllup, ja Barn, det var en Gru!
Ak, Gud, naar jeg tænker tilbage,
Hvad der var en Jubel, og saa med Eet
Kun Jammer og Graad og Klage.

Brudgommen selv har jeg kjendt kun lidt
Han stod ved de fyenske Dragoner.
Men man har sagt mig, han ret var slem
Mod Piger og unge Koner.

Men Bruden var et velsignet Barn,
Med Øine saa brune, saa milde,
Og saa et Hjertelav, Barn, saa fromt!
Kun var hun en Smule for stille.

Der blev da drukket og spiist, kan du troe,
Og udbragt Skaaler og sjunget;
Og ud paa Aftenen var der Bal,
Hvor Folk fik dandset og sprunget.

Den store Damastes-Sal, du veed,
Var hængt med nye Gardiner;
Og fra et Orchester i Salen klang
Trompeter og Violiner.

152

Og Vognene kom, og Vognene gik -
For al den Støi og den Rumlen!
- Saaledes det gik til den dybe Nat
Med lutter Dandsen og Tumlen.

Nu stod jeg just og talte med En,
En gammel Bekjendt fra Hjemmet,
Da begge Fløidøre let sprang op,
Og Tjeneren kom med en Fremmed.

Hans Dragt var simpel. Til Knæerne gik
En fort eller mørkebrun Frakke.
En Kniplings-Linning om Kraven faldt,
Og blottet var Hals og Nakke.

Saa var der en Smule Snorer fyet
Om Haandledet, Bryst og Lommer.
Kort, han var klædt som den tydske Maler,
Der tegned' dig af i Sommer.

Det er som jeg seer ham. Hans Blik var stivt,
Og noget vildt desforuden.
Saa let som et Duun han gik, og bad
At forestilles for Bruden.

153

Men knap fik han talt, og knap var han kjendt,
Saa blev der Stilhed i Salen.
En holdt op med den bøhmiske Vals,
En standsede midt i Talen.

Man flokkedes sammen, man mumlede tyst:
»Det er Maleren - ham, Galanen.
Men han er jo død. Han styrted' sig ud
Paa Steenbroen over Altanen.

Hvor kommer han her i den sildige Nat?
See, hvor han er bleg og bedrøvet!
Han taler til Bruden; han ta'er hendes Haand.
Hun ryster som Espeløvet.«

Men Barn! nu skulde du seet, den Gang
Han tog hendes Haand og talte!
Det gjøs i hende - og Skræk og Angst
I hendes Miner sig malte.

Og da nu Musiken begyndte paany,
Og Tegnet til Dands var givet,
Da sagde han: »Dands, min Skjønne, med mig!«
Og tog hende fast om Livet.

154

»Kom, dands med mig til dit Brudegemak!«
- Fra Haaret han løsrev Krandsen -
»Dands med mig til den evige Nat!«
- Saa svang de dem rundt i Dandsen.

Ak Barn, det var en Jammer at see!
En Steen sig maatte forbarme.
Med lukkede Øine hun laae ved hans Bryst,
Og gispede mat i hans Arme.

Da gav hun et Skrig. Jeg stod just nær,
Saae hende faae ondt og besvime,
Og da jeg kom til, da var hun død,
Steendød fra den samme Time.

- Der har du Historien. Folk fik travlt;
Man har forvansket det Hele.
Som jeg fortæller det, er det skeet
I alle Maader og Dele.

- »Men siig mig, Tante, hvad blev der af ham
Med Frakken og Kniplings-Kraven?«
- Ja, han var forsvundet, begriber du nok.
Han var jo død og begravet.

155

»Begraven? Var han da rigtig død?
Hvordan kunde han saa dandse?«
- Aa, Mille, med dig man har sin Nød.
Du lærer aldrig at sandse.

Død var han, det veed jeg. Folk har seet,
Dengang han til Jorden bares.
Man kan jo sagtens fortælle Sligt;
Men troe derpaa - Gud bevares!

156

Antonie.

Hun sad saa eensom i sin Stue
Og folded' sine Hænder smaa.
Hun sagde: »O, jeg kunde gaae
For ham igjennem Ild og Lue.
Hvis han var fattig, hvis han kom
Med Bøn i sin forladte Stilling,
Jeg gav ham hvad han bad mig om,
Jeg gav ham glad min sidste Skilling.«

Ak, stakkels Barn! da vel han traadte
Med Bønner og med Taarer ind,
Og Rødmens paa din fine Kind
Dit unge Hjertes Slag forraadte,
Hvad da han bad dig om, var ei,
At gaae igjennem Ild og Lue.
Han førte dig en banet Vei,
Men en, hvor værre Farer true.

157

Og mindst af Alting han begjærte
Af dig din Armods sidste Skjærv.
Ak, til dit unge Livs Fordærv
Deslige Tanker mindst han nærte.
Han kom, en fiin og fager Svend,
Han bad som fine Svende pleie.
Og dog - hvad du for ham gav hen,
Var meget Meer end alt dit Eie.

158

Kjedelflikkeren.

Der leved' i en By engang
Skraas over for hinanden Tvende.
Den Enes Lod var jevnlig Trang,
Den Andens Rigdom uden Ende.
Den Ene regnet blev til dem,
Hvis Velstand i Contanter stikker.
Den Anden hjalp saa smaat sig frem;
Den Stakkel var kun Kjedelflikker.

Men denne Kjedelflikkers Lod
Var ei af dem, man skal foragte.
Vel bliver Armods mindste Braad
Let til et Spyd, man ei kan magte.
Men vor Johan - det var hans Navn
Forstod med Fattigdom at kjæmpe,
Forstod at bære mangt et Savn
Og Tæring efter Næring lempe.

Derhos han var en lystig Svend,
Der ei gad gaae omkring og jamre.
Fra Morgen og til Aften hen
Man hørte ham paa Kjedler hamre.
Han stræbte flinkt, gik ei og drev,
Paa Kro og Kippe han ei føited';
Han munter ved sit Arbeid blev,
Og sang imellem eller fløited'.

Ja, han var munter! Slig en Svend
Jeg fremfor Alle høilig priser.
Af Sang især han var en Ven,
Og han var rig paa smukke Viser.
Selv Violinen gned han lidt;
Hver Helligdag den ham forkorted',
Og ved dens Klang han glemte tidt,
At det paa mange Ting ham skorted'.

Saaledes fra den lyse Dag
Og til den dunkle Aftens Ende,
Paa Sang og Klang og Hamrens Slag
Hans lave Huus var let at kjende.
Men denne Tummel, denne Støi
Var fælt besværlig for den Rige,
Hvis Vanning med sin bedste Fløi
Skraas over for man saae at stige.

Den stakkels Mand, der var saa rig
Som Keiseren, maaskee som Paven,
Var i Tilfredshed ikke lig
Med vor Johan - thi han var gnaven.
Læg Mærke vel til dette Ord!
Der er en Orm deri, en lille,
Men en, der os paa denne Jord
Vor Lykke daglig kan forspilde.

Ja, han var gnaven! Slig en Svend
Jeg altid hadet har som Pesten.
Han ærgrede sig Livet hen,
Til Byrde for sig selv og Næsten.
Han brummed', naar en Dør gik i,
Og naar man talte høit, han mukked',
Han laae med Folk i Skjænderie,
Naar nær ved ham et Barn blev vugget

Nu, denne Rige havde kjøbt
Et Huus, der just blev repareret.
Det skinnede som det var støbt,
Og Intet i dets Pragt manquered'.
Men da han nu den første Dag
Betragter Alt, der var istandsat,
Han hører Sang og Hamrens Slag,
Seer ud, og raaber: »Det var bandsat!«

»En Kjedeflikker skraas for mig!
Hvad kan saa dette Huus mig nytte!
Med Støi man skulde plage sig?
Med Sang? - Nei, ham skal Fanden flytte!
Lad En gaae over! Hent ham strax!
Jeg tænker, jeg forstaaer at snakke
Et Ord med Folk af dette Slags.

Endnu idag han skal sig pakke!«

Johan kom ind. Han skrabad' ud,
Han bukkede saa godt han kunde,
Og sagde: Herren har sendt Bud;
I vil mig nok lidt Næring unde.
»Nei - svarede den Rige kort -
Hans Støi og Skrig er mig iveien.
Han fra mit Huus skal flytte bort.
Men skynd sig - jeg betaler Leien.«

Jeg flytte? - brød forundret ud
Johan og stirred' paa den Rige.
»Som jeg har sagt, og gaee med Gud!«
- Nei, kjære Herre, lad Jer sige.
I dette Huus der er jeg født.
Det har jeg arvet fra min Fader.
Og naar jeg ikke haardt er nødt,
Jeg heller ei mit Huus forlader.

162

»Godt - svarede den Rige flux -
Jeg vil ei tage det saa nøie.
Skjøndt hvad han siger der, er Jux,
Skal han dog see, jeg kan mig føie.
Bliv i det Hundehul, ifald
Han vil det da, men hold sig stille!
Paa Kjedler han ei hamre skal,
Han skal ei synge, skal ei spille.«

Ei hamre? - raabte høit Johan -
Ih nei! Hvoraf skal jeg da leve?
»Ei! - gav til Svar den rige Mand -
Han leve skal, og som en Greve.
Her har han Penge, meer end nok.
Kom og hold hid sin store Næve!
Her er Ducater, et Par Skok,
Og vil han fleer, saa kan han kræve«

Den, der blev glad, det var Johan.
Guds Død, Ducater! det kan batte!
Nu var han jo en holden Mand!
Knap kan han selv sin Lykke fatte.
»Top, jeg skal føie mig i Alt,
I al min Gjøren og min Laden!«
Og til sit Hjem, saa nær han faldt,
Han løb i Fiirspring over Gaden.

163

Her først han lukker godt sin Dør,
Og breder ud paa Bordet Skatten.
Og hvad han ikke jubled' før,
Han jubler nu, og svinger Hatten.
Og høit og i en kraftig Sang
Hans Lyst og Overmod fornye sig -
Da fra hans Gjenboes Vindue klang
En Stemme: »Slubbet, kan han dye sig?«

Av, det var galt! den dumme Sang!
Det var den Gamle, han har hørt mig.
Men - svor han - det var sidste Gang!
Jeg troer, den Onde har forført mig.
Og for at trøste sig, han tog
Sin Skat og tallte den saa længe,
Indtil han Grillerne forjog

Og - faldt i Søvn hos sine Penge.

Den næste Dag var Søndag. Let
Han Sprang af Seng, sin Skat at skue.
Og da han havde seet sig mæt,
Han greb til Violin og Bue.
Og spillede med Tak til Gud
Hvad først hans fromme Sind indskjød' ham -
Da fra hans Gjenbo kom et Bud,
Der glatvæk Violin forbød ham.

164

Han lagde da Violin hen,
Lidt traurig. Tidt han havde prøvet
Dens milde Trøst; den var hans Ven,
Naar han var munter og bedrøvet.
Og selv han skulde troløs nu
Til evig Taushed den fordømme!
Han blev forstemt og mod i Hu
Og stod og grubled' som i Drømme.

Saaledes gik det Dag for Dag:
Naar blot han fløited' lidt med Munden,
Og slog med Hammeren et Slag,
Og nynnede' lidt i Aftenstunden,
Ved al hans vante Tidsfordriv,
I al hans Gjøren og hans Laden,
Forbittret blev den Armes Liv
Ved dette Raab: Hold Fred i Gaden!

Og Frygt for Tyve kom nu til.
Hvad, om en Gavtyv stjal ham Skatten?
Den Tanke fast ham gjorde vild
Og jog ham af hans Seng om Natten.
- Det holdt ei ud den stakkels Svend.
En Dag han sad og grubled' længe,
Gik saa med rask Beslutning hen
Og skrabad' sammen sine Penge.

165

Og traadte hos sin Gjenbo ind,
Og, ubekymret for hans Brummen,
Han med et let, fornøiet Sind
Bad ham beholde hele Summen.
»Nei, tag den! Herren kan mig troe,
»Jeg har ei ædt, jeg har ei drukket,
»Mig denne Sum lod aldrig Ro,
»Og aldrig fik jeg Øiet lukket.

»Med Guld I bandt min glade Røst,
»Med Guld I fik mig til at drive.
»Men al min Tid var Sang min Lyst,
»Og Arbeid har mig holdt i Live.
»Nei, jeg maa synge høit i Sky,
»Og jeg maa gnide paa min Fedel,*
»Maa stræbe for mit Brød paany,
»Og hamre lystig paa min Kjedel.«

*

166

EN IIIIE FORTÆLLING.

Fremsagt først Gang paa det kgl. Theater af Hr. Rosenkilde den 27de Mai 1832.

Den Kunst, at døe, naar Død og Doctor kalde,
Man skulde troe, var neppe noget svært;
Den øves ud med Færdighed af Alle,
Og er en Kunst, der aldrig bliver lært.
Det er et Spring, et Slags Saltomortale,
Der springes bedst, naar vore Kræfter dale;
Et Spring, som mangan Krøbling sprang
Saa sikkert som den salige Paran.*
Thi alle Dødelige have
Til denne store Kunst en medfødt Gave.

Men den, jeg synes, nok saa lette Kunst,
At skille selvopfordret sig ved Livet,
Den kræver et Talent, der ei blev Alle givet;
Og Mangens Haand forsøgte det omsonst.

* 167

- Saavidt min Indgang, og jeg iler til
Den stakkels Bondekarl, om hvem jeg vil
Fortælle Dem en Anecdote. Han hed
Niels Andersen, fra Fyen, saavidt jeg veed.
Han var af kort Begreb, et sælle Skrog;
Men da han ofte tav og løe saa smøret
Og gjerne svared' tvær, saa troede man dog,
Han havde det igrunnen tykt bag øret.
Forresten var han sær og egen
Og let forknyt, naar Noget var iveien.
- Han havde længe gaaet omkring i Taaget
Og øiensynlig grublet over Noget.
En Dag omsider, da han sad og drak
Med Byens Folk i Kroen, tog han Ordet,
Idet han reiste sig fra Bordet,
Og sagde Hver især saa mange Tak
For deres Kammeratskab: »Jeg vil drikke
En Pægl med Jer, for siden kan jeg ikke.
Iaften skilles jeg fra Jer.« - »Hvorhen?«
Man spurgte ham. Han svared dem igjen:
»Jeg vil ta'e Livet af mig.« - Da man løe,
Saa vedblev han med uforstyrret Ro:
»Ja, lee kun I! Jeg har engang den Tro,
At det gaaer mig som hele min Familie.
Hver Anden af dem har jo hængt sig. Jeg,
Det veed jeg godt, skal gaae den samme Vei,
168 Om ogsaa det er mod min Villie.
Naa, Godtfolk, gi'er mig sidstegang en Taar,
Og drikker paa min Sundhed, før jeg gaaer.«
- Med disse Ord gik Niels sin Vei. De Andre,
Der troede, Karlen skjemted', lod ham vandre.

Det kunde synes sært, at Niels
Med slig Ubøielighed tænkte,
Det var et Arvegods, naar han sig hængte;
Og dog er sligt begribeligt tildeels.
I een Familie gaaer Rang og Titel
Og Uniform i Arv; det seer man tidt.
I een gaaer Nød og Jammer og en Kittel
I Arv - det bliver heller ei bestridt.

I een, jeg mener da - og hvorfor ikke? -
Gaaer som i Arv fra Søn til Søn en - Strikke.

Men for igjen at komme til vor Helt,
Han gik i Skoven ud, betænkte sig ei længe,
Men sagde blot Farvel til Mark og Skov og Vænge
Og Himlens aftendunkle Telt,
Og - hægte sig.

En Timestid og mere
Var gaaet, da kom en Huusmand, der heed Hans,
I Skoven ind, just ei for at spadser
169 Og høre Nattergalen trimulere;
Det var hans Agt, saasart han saae sin Kands,
At lette Træerne for nogle Grene,
De ellers maatte bære paa alene.
Hans Øiemed
I Korthed var, at stjæle Ved.
Han saae sig om
Til alle Sider først, om Nogen kom;
Og hæved' derpaa Øren for at skille
Fra Skovens største Bøg en mægtig Green -
Da klang det: Hans, lad vær! - og atter blev det stille
Af Skræk han næsten blev til Steen.
Hans første Tanke var, han vilde
Til Flugten bruge sine Been;
Men ak! han fandt, at det var lidt for silde.
En kraftfuld Haand - det overløb ham koldt -
Ham ovenfra i Kraven holdt;
Og atter skreeg det: »Hvis du ikke smider
Din Øxe, skal jeg ruske dine Sider.«
Han smed den, stønnet' høit, og spurgte: »Hvem
Er du, der holder paa mig saa gefærlig?«
- »See paa mig,« svared' det, »brug dine Fem!«
Han saae og skreg: »Nei, jeg er aldrig ærlig -
Det er jo Niels, jeg tigger om Qvarteer.
Hvad sidder du i Træet for? Du leder
170 Nok efter Fuglereeder.«
- »Nei, jeg har bare hængt mig, som du seer.«
»Har hængt dig? og kan snakke?
Og tage fat saa hardt i Godtfolks Nakke?
Hvordan har du dig hængt?« -»Om Livet.« - »Naa!
Ja, saa kan jeg forstaae!
Hør, veed du hvad, Niels Andersen! at hænge
I Træet der, det duer ikke længe.
Stig du kun ned og hjælp mig med
At faae lidt Brænde og lidt Qvas afsted;
Saa drikker vi en Pægl for mine Penge.«

Niels Aadersen var, sandt at sige, kjed
Af denne Dinglen i et Toug i Træet;
Han havde ondt i Siden og i Knæet,
Og kort og godt - vor Helt steg ned
Og hjalp den Anden med at stjæle Ved.

Da det var gjort, saa gik de begge
Ad Hjemmet til med deres Brændesække.

Den næste Dag, da Hans igjen
I Kroen stødte sammen med sin Ven,
Saa sa'e han: »Hør nu, Niels! du maa
Forklare mig en Ting, jeg spekulerer paa.
Det faldt mig ind, da jeg igaar gik fra dig,
171 Hvorfor du hægte dig i Træet op
Med Touget bundet midt omkring din Krop.
For nærenstid du vil ta'e Livet a' dig,
Saa synes jeg dog allenfals,

Du skulde slaae et Reeb omkring din Hals.«
»Saa?« svared' Niels ham, reisende sig tvær;
»Saa kunde jeg jo ikke faae mit Veir.«

172

Gjenboen.

«Dorothea! Dorothea!
See ei over til vor Gjenbo!
Hold dit Øie til dit Syetøi;
Det er bedst for ham og dig.»

Til vor Gjenbo! Søde Tante!
Bryder jeg mig om vor Gjenbo?
I hans Vindue staaer en Cactus;
Tankeløs jeg saae paa den.

»Tankeløs det duer sjelden;
Tankeløs er tæt ved Taarer.
Troer du ikke, jeg har mærket,
At du nikker til ham tidt?«

173

Nikker til vor Gjenbo? Tante!
Hans Værtinde, Madam Clausen,
Hilser undertiden over.
Naar hun nikker, nikker jeg.

- »Fløi der Noget ind ad Vinduet?« -
Ja, en Sommerfugl, en lille,
Af de nydelige hvide.
See, der fløi den ud igjen.

- »Hvad er det, mit Barn, du læser?« -
Det er nogle Vers af Winther,
En har skrevet paa mit Mønster.
Hør kun, Tante! hør, hvor smukt!

»Du, hvis Mildhed tænder Luer,
»Du, hvis Taushed dem forbyder,
»Mine tause Taarer bede
»Dig om Hjerte, Haand og Tro.

»Hvis med Afslag du mig truer,
»Hvis min Ømhed du forskyder,
»Viid, da dræber mig din Vrede.«
Er det ikke smukt? - »Aa jo.«

174

- »Hvad er det, mit Barn, du skriver?« -
Hvad jeg skriver? Aa, jeg navner
Kammerraadens sine Lintøi
Med en Smule chemisk Blæk.

- »Godt, men husk, at han har bed't os
Om et Hjerte rundt om Navnet.«

Ja, jeg holder just ved Hjertet.
- »Hvad var det, du kasted' ud?« -

Kasted' ud? Af Vinduet, Tante?
- » Ja, det fløi jo ned paa Gaden.«
Ned paa Gaden? . . . Ak, det banker -
Skal jeg høre, hvem det er?

. . . Tante! søde, kjære Tante!
Der er En - jeg troer, vor Gjenbo.
Han vil tale med dig, troer jeg.
Tør han komme . . . »Ja bevars!«

»Træd kun indenfor, Hr. Gjenbo.
Hent os Stole, Dorothea!
Dorothea! kan du sandse?
Skal vor kjære Gjenbo staae?

175

Hvad kan jeg, en stakkels Enke,
Og min Søsterdatter takke
For den altfor store Lykke,
At vi see Dem i vort Huus?«

- O, min Frue! min er Lykken!
Min, og altfor stor er Lykken!
Dette vil De selv bekjende,
Naar De veed, hvorfor jeg kom

Dorothea, Deres unge,
Elskelige Søsterdatter,
Alt i lang Tid har behersket
Mine Tanker Dag og Nat.

Hendes Ungdom, hendes Skjønhed,
Hendes bly, beskedne Sæder,
Med Forstillelse, med Falskhed
Ubekjendte, rev mig hen.

Naar om Morgenens hun hilste,
Var jeg glad for hele Dagen.
Naar om Aftenen hun smilte,
Sov jeg sødt den hele Nat.

176

Men, naar blot et Ord jeg talte,
Slog hun Øiet ned blufærdig.
Selv at møde mig hun undgik,
Altid bly og altid taus.

Endelig idag jeg lagde
I et lille Brev min Skjebne,
Kastede det ind ad Vinduet,
Og, o Himmel, jeg fik Svar.

See, paa dette fine Linned,
Som hun nys lod falde til mig,
Har hun skrevet mig min Lykke
Med en Skrift, der ei gaaer ud.

Med en Skrift, der i mit Indre
Som paa dette fine Linned
Uudslettelig er fæstet,
Disse søde Ord hun skrev:

»Hvis vor unge Gjenboes Hjerte

»Svarer til hans tause Taarer,
»Hvis hans Ord er meent oprigtig
»Er jeg hans i Liv og Død.

177

»Hvis han leger med min Smerte,
»Hvis med Løfter han mig daarer,
»Angrer jeg, at uforsigtig
»Jeg idag min Taushed brød.«

Disse søde Ord hun skrev mig;
Alle til min Sjæl de trængte.
Her, paa mine Knæ, jeg lægger
Mig og Mit for hendes Fod.

- »Dorothea! Dorothea!
Slemme, kjære Søsterdatter!
Det var altsaa Sommerfuglen,
Som du sagde mig fløi ind.

Og paa denne Viis du navner
Kammerraadens fine Linned,
Tænker aldrig paa vor Gjenbo -
Pas nu paa, og hør din Straf!

Hvis du elsker ham, saa tag ham!
Hvis du tager ham, saa skynd dig!
Ellers kaster du af Vinduet
Alt mit stakkels Syetøi ud.

178

Bruger ellers alt mit Linned
Som Papir til Elskovsbreve,
Ødsler med mit præpareerte,
Dyre Blæk, som var det Vand.

Tag ham da, men husk bestandig,
At det Løfte, du har aflagt,
Uudsletteligt bør være
Som det Blæk, hvormed du skrev.

179

Tretten tilbords.

Der var en lang Tid stille
I Hjørnegaarden hist.
Gardinerne var nedhængt
Og gjorde Huset trist.
Om Natten skinned' Lampen
Fra den Syges Kabinet;
Og der den gamle Greve
Har ofte gaaet og grædt.

Nu er der atter oplyst,
Og man kan see derind.
De klare Ruder dæmre

Med et lyst og muntert Skin.
Den gamle Herres Frue
Har første Gang idag
Indfundet sig ved Bordet,
Skjøndt mat endnu og svag.

180

- En lille Kreds af Venner
Om Middagsbordet sad,
Og gjorde sig tilgode
Med Skjemt og Viin og Mad.
Den blege Frue vugged'
En Pusling paa sit Skjød,
Og smilte blidt til Alle,
Imens hun Intet nød.

Ved Bordets anden Ende
Sad hendes treaars Glut
Og skjændtes med sin Broder,
En vild og munter Gut.
»Fa'er!« - raabte høit den Yngste -
»Har jeg nu ikke Ret,
At vi er' tolv ved Bordet
Med mig og Bro'er Cadet?«

Den Gamle lod sit Øie
Langs Vordet glide ned,
Og sagde: »Vi er' tretten;
Din yngste Bro'er maa med.«
- »Hvad? Er vi tretten?« - udbrød
Hans svagelige Viv -
»Mig bæres for, jeg frister
Eiheller langt mit Liv.«

181

Og selsomt blev hun grebet
Af uforklarlig Skræk;
Og større Blegghed gjød sig
Om hendes blege Træk.
»Jeg føler mig saa ilde!
Lad mig gaae ind igjen.«
Saa talte hun og vakled'
Til Kabinettet hen.

Da standsede ved Bordet
Den overgivne Skjemt.
Den gamle Herres Pande
Var kruset og forstemt
Og af de tause Gjæster
Var Ingen ret tilfreds;
Thi Overtroen sneg sig
Iblandt den hele Kreds.

Men Grevens ældste Datter,
Der i sin faure Vaar
Var viet til sin Husbond
For ikke fuldt et Aar,
Med Rødmen hun sig reiste,
Og tøvende hun gik,
Og standsede sin Moder
Med et undseeligt Blik.

182

»Vær uden Frygt« - hun hvisked' -

»Den slemme Overtro
Ei denne Gang, jeg haaber,
Forstyrre skal din Ro.
Ved Bordet var vi fjorten.
Her var endnu en Gjæst.
Skjønndt ubekjendt for Alle,
Han var mit Hjerte næst.

Den fjortende har siddet
Ved dette Bord med dig.
Den fjortende blev indbudt
Dengang du indbød mig.
Og dengang jeg blev mættet,
Blev ogsaa han bespiist,
Og alt det Godes Ophav
Han slumrende har priist.

Din yngste Søn du vugged'
Ved Bordet paa dit Skjød.
Derved blev Tallet tretten
Og truer En med Død.
Den fjortende du glemte.
Thi Gud har hørt min Bøn:
Under mit eget Hjerte
Der sad min ældste Søn.«